

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Ε'.

Ο ΝΕΙΛΟΣ.

Ὁ μεταβαίνων εἰς Κάϊρον ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ Νείλου, ὀφείλει νὰ πλεῖσθῃ διὰ τῆς διώρυγος Μαχμουτιῆ, οὕτω κληθεῖσθαι πρὸς τιμὴν τοῦ Μαχμουτ Β'. Σουλτάνου τῆς Τουρκίας.

Πρὸ χρόνου πολλοῦ ἐκαλεῖτο ἡ διώρυξ αὐτῆ ἀδιώρυξ τῆς Κλεοπάτρας, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐξηκολούθει δ' ὑπάρχουσα καὶ ἐν ἐνεργείᾳ οὕσα ἀπὸ τοῦ 284 μέχρι τοῦ 286 ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Τῷ 847 ἐπαναστάθη ὑπὸ τοῦ Καλίου Μοταβάκελ. Ἀλλ' ἡ ἀρρονησία τῆς Κυβερνήσεως τῶν Μαμμελούκων συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ πληρωθῇ αὕτη βορβόρου καὶ νὰ παύσῃ οὕσα πλεῖσιμος. Ὁ Μαχμετ Ἀλῆς, ὅπως προμηθεύσῃ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἄφθονον ὕδωρ καὶ διευκολύῃ τὴν συγκοινωνίαν, ἀνέσκαψεν αὐτὴν τῇ 5 Ἰανουαρίου 1819. Τὸ μήκος τῆς ἀνέρχεται εἰς 14 λέυγας, τὸ εὖρος εἰς 90 πόδας καὶ τὸ βάθος εἰς 18.

Πρὸς διεκπεραιώσιν τῆς ἐργασίας ταύτης ἀπασχολήθησαν 313,000 ψυχῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Κατὰ τὴν διάρκειαν δ' αὐτῆς αἱ 15,000 ἀπέθανον ἐκ τῶν μόχθων, καὶ ἐξ ἀσθενειῶν προξενηθεισῶν ἐκ τῶν ὑετῶν τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαρτίου. Ἡ ἐργασία διήρ-

κεσε 18 μῆνας, αἱ δὲ δαπάναι ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν 7,500,000 φράγκων.

Ὁ πλοῦς αὐτῆς διαρκεῖ 24 ὥρας, ἀλλ' εἶναι λίαν ὀχληρὸς, καθότιον ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἱ ὄχθαι τῆς καλύπονται ὑπὸ λόφων σχηματισθέντων ἐκ τῶν χωμάτων, ἅτινα ἐξήχθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς διώρυγος, μέχρις Ἄτρε, ἀπ' ἧς τὰ ἐμπορεύματα ἀποστέλλονται εἰς τὴν Ἄνω, Κάτω καὶ Μέσην Αἴγυπτον. Ἡ φύσις ἐνταῦθα εἶναι τερπνὴ καὶ φαίνεται ὡσεὶ ἀναγεννωμένη μετὰ τὸν ὀχληρὸν καὶ μονότονον ὡς εἴρηται πλοῦν.

Ἐν Ἄτρε συνεννοῦται ἡ διώρυξ μετὰ τοῦ κυρίως Νείλου. Ἐνταῦθεν δὲ μέχρι Καίρου ἐξαρτᾶται ὁ πλοῦς ἐκ τῆς μείζονος ἢ ἥττονος δυνάμεως τοῦ βορρᾶ, ὅστις ἀπαιτεῖται πρὸς ὑπερίσχυσιν τοῦ πλοῦτος πρὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δαπανῶνται 4—5 ἡμέραι. Πολλάκις ὁμοῦ πνέει τὸσφ λυσιώδης ὁ ἀνεμος, ὥστε ἐὰν αἱ λέμβοι εἰσὶν ἐλαφραὶ, ἡ τὸ πλήρωμα δὲν εἶναι ἔτοιμον νὰ συμπτύξῃ τὰ ἰστία ἅμα ὡς ἀρξῆται οὗτος πνέων, αἱ λέμβοι ἀνατρέπονται. Συνήθως ὁμοῦ οἱ λεμβουχοὶ εἰς τοῦτο δὲν προσέχουσι τὸ παράπαν καὶ πρέπει ὁ εὐρωπαϊὸς ἐπιβάτης ν' ἀναγκάζῃ αὐτοὺς διὰ τῆς ράβδου νὰ καθίστανται συντηρητικώτεροι. Ὁ ἀραψὸς οὐδὲν ἔχει νὰ χάσῃ ἀν' ἧς λέμβος τοῦ ἀνατραπῆ. Οὕτως

ρίπτεται ἀπλῶς εἰς τὸ ὕδωρ καὶ, δροσιζόμενος ἐπὶ τινα στιγμήν, διαπεραιούται εἰς τὴν ὄχθον καὶ στρίφεται πρὸς τὸ ρεῦμα μετ' ἀπαθείας.

Περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ὁ Ἡρόδοτος γράφει ὅτι εἰσὶν ἀγνωστοί, καὶ ὅτι οὐδὲν περὶ αὐτῶν θετικὸν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ οὔτε παρὰ τῶν ἱερέων, οὔτε παρ' ἄλλων. Κατὰ τὸν Ὀβίδιον οἱ ποιηταὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Νεῖλος πεποδισμένος ἔφυγεν ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ κόσμου, κρύψας ἐκτὸς αὐτῶν τὴν κεφαλὴν του. Διὰ τοῦτο μέγα ἐθεώρησαν ζήτημα τὰς τοῦ Νεῖλου πηγὰς ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Δημόκριτος καὶ ὁ Πλίνιος. Ὁ Κύριος, ὁ Καμβύσης, καὶ ἰδίως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐπόθησαν ἢ ἐπειράθησαν, εἰς μίτην ὁμῶς, νὰ εὗρουν τὰς μυστηριώδεις πηγὰς του. Ἀλλ' ἔρυσθρα ζῶν τοῦ διακεκρυμένου πόλου (1) γράφει ὁ Λουκάνος, διέκοψε τὴν πορείαν τῶν ἐξερευνητῶν, οὐς ἔπεμψε πρὸς τοῦτο ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος ἔπαθε τὰ αὐτά. Ὁ δ' Ἰούλιος Καίσαρ εἶπεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ παρητείτο τοῦ πολέμου, ὅστις θὰ ὑπέτασεν αὐτῷ τὴν Ρώμην καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἅπασαν, ἂν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὰς ἀποκρύφους τοῦ ποταμοῦ τούτου πηγὰς.

Ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐξερευνητάς. Ὁμοίως ἔπεμψε τοιοούτους καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Οὗτοι ὅμως ὑπέβησαν οἱ ἀτυχέστεροι, διότι ὁ τῆς Ἀβυσσιῆς βασιλεὺς δὲν ὑπεδέχθη αὐτοὺς φιλικῶς. Φήμη διεδόθη ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Νεῖλου ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου ἱεραποστόλου Πέτρου Παῆζ κατὰ τὸ 1618 καὶ ὅτι μετέπειτα ἐπισκέφθη αὐτάς ὁ Σκώττος J. Bruce κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1750. Ἐλέγετο ὅτι αὐταὶ ἦσαν ἐν τῇ κορυφῇ τῶν ὄρεων τῆς Σελήνης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σακάλα τῆς Ἀβυσσιῆς. Ἀλλ' ἀπεδείχθη ψευδὴς ἢ ἀνακάλυψις, διότι νεώτεροι περιηγηταὶ ἀπέδειξαν ὅτι αἱ παρὰ τοῦ Πορτογάλου θεωρηθεῖσαι ὡς πηγαὶ τοῦ

Νεῖλου, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀνάβλησις τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ (τοῦ Ἰστιάου τῶν ἀρχαίων).

Ἡ ἔρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν πηγῶν τοῦ Νεῖλου ἐξηκολούθησεν ἕκτοτε διχοκῶς ὑπὸ διαφόρων Κυβερνήσεων καὶ ἐταιριῶν γεωγραφικῶν συνέτεινον δὲ μεγάλως εἰς αὐτὴν καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ἡγεμόνες τῆς Αἰγύπτου, ἄχρις οὐ ἐπὶ τέλους ἀνεκαλύφθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν περιηγητῶν Speke καὶ Grand (α). Ὁ Νεῖλος γινώσκοντες σήμερον ὅτι πηγάζει ὀριστικῶς ἐκ τῆς λίμνης Βικτωρίας Νυάνζας.

Ὁ ποταμὸς εἰσχωρεῖ εἰς τὴν κυρίως Αἴγυπτον διερχόμενος τὴν Συήνην, ἔνθα ἐστὶν ὁ τελευταῖος αὐτοῦ καταρράκτης. Σειρὰ ὄρεων κλείει ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτὸν, δεξιόθεν τὰ ὄρη τῆς Ἀραβίας, ἀριστερόθεν ἡ Λυβικὴ ἔρημος καὶ τὰ ὄρη αὐτῆς. Παρὰ τὸ Κάϊρον τὰ λυβικὰ ὄρη ἄρχονται ἀπομακρυνόμενα αὐτοῦ καὶ ἐπαισθητῶς σμικρυνόμενα. Τὰ ἀραβικὰ ὄμως ὄρη φθάνουσι μέχρι σχεδὸν τῆς ἀκροπόλεως Καΐρου. Ἡ κοιλάς τότε εὐρύνεται καὶ παρουσιάζεται εἰς τὴν θῆαν ἡμῶν τὸ Δέλτα. Ἐκεῖ ὁ Νεῖλος διχάζεται, καὶ ὁ μὲν τῶν βραχιόνων αὐτοῦ φέρεται εἰς Ρωσσέτην, ἔνθα τὸ εὐρὸς του εἶναι 550 μέτρων, ὁ δὲ εἰς Δαμιάτην, ἔνθα αὐτὸ μόλις φθίνει τὰ 250.

Ἡ μεγίστη ἐλάττωσις τῶν ὑδάτων τοῦ Νεῖλου παρατηρεῖται περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου καὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου. Ὁ λευκὸς ἄρρος, ὅστις περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου σχηματίζεται κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων του, εἶναι εὐτυχὲς προμήνυμα τῆς ἐξογκώσεως αὐτοῦ. Ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς ἐξογκώσεως ταύτης δὲν εἶναι πλέον μυστήριον δι' ἡμᾶς. Εἶναι αἰτία φυσικὴ αἱ βροχαὶ δηλονότι αἰτίνες ἄρχονται καταπίπτουσαι ἐν Ἀβυσσίᾳ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον. Κατὰ τὸν ρηθέντα μῆνα βρέχει ἐν Ἀβυσσίᾳ ἐπὶ πολλάς καθ' ἑκάστην ὥραν, καὶ πολλάκις τὸς

(α) Ὁ Βέκερ ἀκολούθως ἐπεκύρωσε διὰ νέας περιηγήσεις τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ρηθέντων συναδέλφων του.

ραγδαίως, ὥστε ὁ περιηγητὴς Bruce παρατήρησεν ὅτι σωλὴν διαμέτρου 10 δακτύλων, ἐν τῷ ὥρᾳ, ἐδέχτο 15 λίτρας ὕδατος. Ἡ ἐξήκτισις τῆς Μεσογείου, λέγει ὁ Φερράρης, ἀποτελεῖ πλῆθον ἀτμῶν ὠθουμένων ὑπὸ τῶν βορείων ἀνέμων εἰς τὴν εὐρείαν ταύτην κοιλάδα. Τὰ νέφη, μὴ εὐρίσκοντα σημεῖον τι ὑψηλόν, ὅπως σταθῶσι, σωρεύονται μεταξὺ τῶν ὄρεων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Ἐκεῖ, μεταβαλλόμενα εἰς βροχὴν, σχηματίζουσι ρύακας, οἵτινες εἰσρέοντες εἰς τὸν Νεῖλον, ἐξογκοῦσιν αὐτόν. Γνωστὴ δὲ τυγχάνει ἡ εὐφορία ἣν ἐπιφέρει ὁ Νεῖλος διὰ τῆς ἰλύος αὐτοῦ εἰς τὰς γαίας.

Ὁ Πλίνιος ἔγραψεν ὅτι ἡ Αἴγυπτος εἰς 12 πήχεων (α) ὕψος τοῦ Νεῖλου ὑπέφερεν ἐκ λιμοῦ, εἰς 13 ἐξ ἀπλῆς ἑλλείψεως, εἰς 14 ἐβασίλευεν ἡ εὐθυμία, καὶ εἰς 16 ἡ εὐτυχία.

Ἡ εὐφορία, ἧς αἰτία εἶναι ὁ Νεῖλος, ἔδωκεν ὑπαρξίν εἰς τὸν ἀρχαῖον μῦθον ὅτι ἐπὶ 11 ἡμέρας ὁ ποταμὸς ἔρρεε μέλι, ὅπερ ἦν μεμιγμένον μετὰ τὸ ρεῦμα του. Κατὰ τὸν Μανέθωνα τοῦτο συνέβη ἐπὶ τοῦ Νεπερχέρεως, Ζ' βασιλέως τῆς Β' Θεβαϊκῆς δυναστείας, ἧτοι 4400 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Ἀμμένεμις ὁ Γ' ἔκτος βασιλεὺς τῆς 18' δυναστείας, θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος ὑποβαλὼν εἰς κανόνας τὰς πλημμύρας τοῦ Νεῖλου (3560 ἔτη Π. Χ.).

Ἡ ἐξογκώσις τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ διαρκεῖ μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου. Τὸ ρεῦμα του κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διανύει δύο καθ' ὦραν μίλια. Ἀκολουθῶς ἄρχεται τὸ ὕδωρ ἀποσυρόμενον, ἄχρις οὐ φθάσῃ εἰς τὸ κανονικὸν του σημεῖον. Ἐφ' 1863 ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἰουλίου ἔρθε τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος 22 πήχ. καὶ 16 κερατίων, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἔτι, ἔρθε εἰς πῆχ. 25 καὶ κεράτια

(α) Ὁ σημερινὸς πήχυς, Ν τ ρ ἄ α—Μ ἄ σ ρ ι καλούμενος, διαίρεται εἰς 24 δακτύλους, ἀναλφύοντες πρὸς 20 1/2 ἰταλικούς τοιοούτους.

8, αὐξήσιν λίαν ἔκτακτον.

Ἄπαξ μόνον (τῷ 507 Μ. Χ.) ὁ Νεῖλος δὲν ἐξογκώθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀμπταλατίφ. Τότε ἡ ξηρασία κατέστρεψε τὴν Αἴγυπτον. Τὰ τρόφιμα καθ' ἡμέραν ὑπερετιμῶντο. Οἱ χωρικοὶ προσέφευγον εἰς τὰς πόλεις, ὥστε ἔτρωγον ζῶα νεκρά, ἀνθρωπίνην σάρκα καὶ ἐπὶ τέλους, φοβερὸν εἶπεν! οἱ γονεῖς ἔψηνον εἰς τοὺς κλιβάνους τὰ ἴδια τέκνα ἢ ἔθετον αὐτὰ εἰς τὸ ἕλας, ὅπως ἐπὶ μακρὸν τὰ διατηρήσωσι, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν μητέρων τῆς Σαμαρείας καὶ Ἱερουσαλὴμ, ὡς ἡ Γραφὴ διηγεῖται, καὶ εἶτα τὰ ἔτρωγον! Τῷ 634 ἐπίσης ἐνέσκηψε λιμὸς ἐν Αἰγύπτῳ, ἐνεκα ἐλαττώσεως τοῦ ποταμοῦ, τὸ δὲ 1808 ἐπίσης ἡ τῶν ὑδάτων ἐλάττωσις ἐπήνεγκε λιμὸν καὶ ἀπελπισίαν.

Τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου θεωρεῖται ὑγιεινότερον, καὶ τοι δὲ καθ' ἑκάστην ρίπτονται ἐν αὐτῷ παντὸς εἶδους ἀκαθαρσίαι, εἶναι ἐλαφρότατον καὶ ἔχει ἠδεῖαν τὴν γεῦσιν. Μὴ ὑπαρχουσῶν δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πηγῶν ὕδατος ἢ φρεάτων, τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου εἶναι τὸ μόνον πόσιμον. Ὁ τῆς Περσίας βασιλεὺς Καμβύσης ἐσυνήθιζεν, ὅταν ἐξεστράτευε, νὰ προσθέτῃ εἰς τὰς προμηθείας του καὶ ὕδωρ Νεῖλου. Κατὰ τὸν Πλίνιον τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου εἶχε τὸ προτέρημα νὰ καθιστᾷ τὰς γυναικας εὐτέκνους. Διὰ τοῦτο ἴσως Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος ἔπεμπε τῇ θυγατρὶ του Βερενίκη, συζύγῳ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας, τακτικῶς ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ. Λέγουσιν ὅμως ὅτι μ' ὄλα ταῦτα τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξογκώσεως αὐτοῦ ἐπιφέρει συνεχῶς ἐξανθήματα τινα, καλούμενα Ἀ μ μ ο ν ἱ λ (βράσις τοῦ Νεῖλου), ἐξ ὧν ἰδίως προσβάλλονται οἱ ἄρτι εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ ἄτινα ἐπουλοῦνται κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου.

Σχεδὸν πάντοτε ἐλκροφᾷ πνοῇ βορρᾷ ρυτι-

δει την επιφανείαν τῶν ὑδάτων του. Ὁ περλεκαν, σύμβολον τῆς μελαγχολίας παρά τοῖς Αἰγυπτίοις, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς τὸ φθινόπωρον, ἐπισκέπτεται τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου.

Ὁ Νεῖλος γύνεται εἰς τὴν θάλασσαν δι' ἐπὶ στόμιον, κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Σήμερον ἐκβάλλει διὰ μόνον δύο, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἄλλα πέντε, ἅπερ εἰσι στενότατα. Ἐκαστον στόμιον, κατὰ τὸν Διόδωρον, ἐκόσμη, ἄλλοτε μικρὰ πόλις ἔχουσα γέφυραν καὶ φρούριον.

Ὁ Νεῖλος περιστάνετο δι' ἀγάλματος ἐκ μαρμάρου πεντελικοῦ 5 ποδῶν ὕψους. Τοιοῦτον ἄγαλμα ὠραῖζε σήμερον τὸ Βατικανόν. Ὁ Θεὸς Νεῖλος τυγχάνει ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ρυτιδουμένων ὑδάτων, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ του ἐρεῖδεται ἐπὶ σφιγγό, συμβόλου τῆς Αἰγύπτου, διὰ τῆς δεξιᾶς του κρατεῖ τὸ κέρα τῆς ἀφθονίας, ὅπερ δηλοῖ τὴν εὐφορίαν. Στέμμα συγκείμενον ἐκ προϊόντων καὶ σπαρτῶν τῆς Αἰγύπτου τῷ περιβάλλει τὴν κεφαλὴν. Δεκαεξὶ παῖδες κυκλοῦσιν αὐτόν, περιστῶντες τοὺς 16 πῆχεις τοῦ Πλινίου, περὶ ὧν ἀνωτέρω προέφημεν. Οἱ κροκόδειλοι, οἱ ἰχθυόμοι, οἱ ἰπποπόταμοι, οἱ ὄνοι, (α) ὁ λωτός καὶ ὁ βύβλος, (β) ἅπερ παράκεινται αὐτῷ, ἀντιπροσωπεύουσιν οὕτως εἰπεῖν πᾶσαν τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας ταύτης.

Ὁμοιον ἄγαλμα ἀνεκαλύφθη κατὰ τινὰ ἀνασκαφὴν ἐν Μινέρβη ἐπὶ Ἀέοντος τοῦ Ι'. ὅστις ἐκόμισεν αὐτὸ εἰς τὰ Βατικανόν. Λέγεται ὅτι ἦτο αὐτὸ ἀποτύπωμα τοῦ ἐκ βασιανίτου λίθου ἀγάλματος τοῦ Νείλου, ὅπερ ὁ Οἰσπυσσιανὸς ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Βιρήνης.

Συνεχέστερον ὅμως οἱ Αἰγύπτιοι παρίστανον τὸν Νεῖλον ὡς ἄνθρωπον ἐπὶ θρόνου καθήμενον, περιβεβλημένον μανδύαν κυανοῦν καὶ φέροντα ἐν χειρὶ δοχεῖον, ἐξ οὗ ἔρρεεν ὕδωρ.

(α) Ἐντομα.

(β) Φυτόν, ἄλλως πάπυρος κληθέν.

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ.

Ἐν τῶν θερμωτέρων φυσικῶν φαινομένων, ἅπερ παράγονται διὰ τῆς θλάσεως τοῦ φωτός, καὶ συγχρόνως μία τῶν ὠραιτέρων ὀπτικῶν ἀπατῶν, εἶναι ὁ ἀντικατοπτρισμός. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φαινόμενον τοῦτο παρουσιάζεται ἐν τε τῇ ἐρήμῳ καὶ τῇ θαλάσῃ, διὰ τοῦτο ἐκλήθη κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίστασιν Ἀντικατοπτρισμός, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν Μάγισσα Μοργάνα. Πολύκις ὅμως ἐν Εὐρώπῃ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα συγχέονται καὶ τὸ φαινόμενον καλεῖται ἀδιαφόρως διὰ τοῦ ἑνὸς ἢ διὰ τοῦ ἑτέρου ὁποῦδήποτε φανῆ.

Ὁ ἀντικατοπτρισμός εἶναι κυρίως φαινόμενον τῶν ἐρήμων. Ἡ μᾶλλον γνωστὴ ἐρημος εἶναι ἡ τῆς Σαχάρας, ἣτις ἐξομοιοῦται πρὸς ὠκεανὸν ἄμμου, ποικιλλόμενον ἐνιαχοῦ ὑπὸ θερπῶν Ὀάσεων, ἐν αἷς θάλλουσιν οἱ φοίνικες καὶ ζῶσιν ἐν γαλήνῃ πολυάριθμοι ἀραβικαὶ οἰκογένεαι. Ἐὰν καλῶς ἐξετάσωμεν τὴν ἐρημον, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ παρομοίωσις δὲν εἶναι ἀνεπιτυχῆς, διότι ὡς ἡ θάλασσα, οὕτω καὶ ἐκείνη εἶναι ἀπέραντος, ὡς ἐν τῇ θαλάσῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ Σαχάρα βασιλεύει ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιγῆ, ὁπόταν ἀμφοτέρας δὲν συνταράσῃ ἡ τρικυμία. Σκόπελοι ὑπάρχουσιν ἐν ἀμφοτέροις. Τὰ πλοῖα τῆς θαλάσσης ἀντικαθιστῶνται ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπὸ τὰς καμήλους. Ἐντε τῇ θαλάσῃ καὶ τῇ ἐρήμῳ ὁ ταξειδιώτης ὁδηγεῖται ὑπὸ τῆς πυξίδος καὶ τῶν ἀστέρων. Ὡς ἐν τῇ θαλάσῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ Σαχάρα συμβαίνουσι φοβερὰ ναυάγια.

Τὴν πρώτην ὁ ἥλιος ἀνατέλλει χωρὶς νὰ προηγηθῇ αὐτοῦ τὸ λυκόφως. Παρουσιάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς σφαῖρα ἐκ καιομένου σιδήρου καθόσον οὗτος ἀνέρχεται πρὸς τὰ ὕψη, ἡ ἀτμόσφαιρα θερμαίνεται, καὶ συνεπεία τῆς ἀταξίας μετ' ἧς συμβαίνουσιν αἱ θλάσεις καὶ ἀντανάκλασεις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τῶν διερχομένων στρώματα ἀέρος ἀνίσου θερμότητος, πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐμφανιζόμενα, φαίνονται ἀενάως ταρασσόμενα. Εἰς ἀνάλογον αἰτίαν ὀφείλεται ὁ ἀντικατοπτρισμός.

Ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εὐρίσκεται ἐν πλήρει γαλήνῃ, τα στρώματα αὐτῆς, ἀραιούμενα ἕνεκα τῆς προσψάσεως τοῦ λίαν θερμοῦ ἐδάφους καὶ ἔχοντα ἄριστον πυκνότητα, δὲν συναναμίγνυνται μετὰ τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων, τότε δὲ παρουσιάζεται εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ θέαμα πεδιάδος πλήρους ὑδατος. Τὸ ἕδαφος προσλαμβάνει ὄψιν λίμνης ἡρεμούσης, ἐν ᾗ φαίνονται ἀνεστραμμέναι αἱ εἰκόνες τῶν δένδρων, κωμῶν ἢ ἄλλων πόρρω κειμένων ἀντικειμένων. Ἐνῶ δὲ βαθμηδὸν πλησιάζομεν πρὸς τὴν πλαστὴν ἐκείνην λίμνην, αὕτη μακρύνεται ἀφ' ἡμῶν καὶ τὴν βλέπομεν προσωτέρω.

Περιηγηταὶ τινες ἐδιηγήθησαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολλὰ θαυμάσια, ἅπερ διατεινόνται, ὅτι εἶδον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐρήμου, ὅσον πόλις ὠραίας, νήσους καλλιερρηγμένας καὶ ἄλλα παραπλήσια. Λέγεται ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐνθαρρύνει πολλάκις τοὺς ἀπηυθεκῆτας περιηγητὰς καὶ ἀνακουφίζει αὐτοὺς ἐκ τῶν μόχθων, νομίζοντες αὐτὸ

ὡς θερπνὴν τενα ὄασιν· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐφ' ὅσον θαδίζουσιν, ἐπὶ τοσοῦτον φεύγει ἡ πλάνος εἰκῶν.

Κατὰ τὴν εἰς Αἰγύπτου ἐκστρατείαν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἠπάτησε πολλάκις τοὺς Γάλλους στρατιώτας, οἵτινες καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ καμάτου τῶν μακρῶν πορειῶν, ἔσπευδον ἀγαλλόμενοι ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν φαινομένην ὄασιν, ἣτις ὅμως ἐξηφανίζετο μετ' ὀλίγον.

Οἱ ναυτικαὶ διηγοῦνται πολλάκις ὅτι εἶδον εἰκόνας ἀνεστραμμένας ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Ὅταν αἱ θλάσεις καὶ ἀντανάκλασεις τοῦ φωτός, ἀντὶ νὰ συμβῶσιν εἰς τὰ ὄμματα στρώματα, συμβαίνουσιν εἰς τὰ ἄντα, τότε παρουσιάζεται τὸ θέαμα τῶν ἀνεστραμμένων εἰκόνων, ὅπερ ἄλλοτε ἀπεδίδετο ὑπὸ τοῦ δεισιδάιμονος ὄχλου εἰς τὴν δύναμιν μαγίσεως τινός. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη αὐτὸ ὡς εἴρηται «Μάγισσα Μοργάνα». Ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Σικελίας σπεύδει πολλάκις ὁ λαὸς, ὅπως θεάσῃται τὸ φαινόμενον τοῦτο. Ἡ θάλασσα προσλαμβάνει ὄψιν σειρᾶς ὀρέων, ἐφ' ὧν διακρίνονται πολυάριθμοι παραστάδες, αἵτινες μετ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς τόξα. Τότε παρουσιάζονται μεγάλα μέγαρα, ἅτινα ἔπειτα ἐξαφανίζονται καὶ μένουσιν ἐν τῇ θέσει των περιστύλια, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἐκλείπουσιν, ἀντικαθιστώμενα ὑπὸ κυπαρίσσω καὶ πίτυων. Ὁ Ἀλφόνσος Βαράνος, ποιητῆς Ἰταλός, ἀκμάσας κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, ἔγραψε ποιημάτιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μάγισσα Μοργάνα», δ' οὗ περιγράφει λαμπρῶς τὸ τοιοῦτο φαινόμενον.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ
ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Διήγημα, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

[Συνέχεια τοῦ προηγ. φυλ.]

Κύριε, εἶμαι Ἄγγλος βαρῶνος. Μοὶ ἀρέσκει πολὺ ἡ θηριομαχία καὶ ἐπόθουν νὰ εὕρω θηρίον μεθ' οὗ νὰ παλαίσω. Κατάλληλοι μοὶ φαίνονται οἱ δύο σας λέοντες. Ἐπιθυμῶ ὅμως τοῦτο νὰ μείνῃ μυστικόν. Ἄνάγκη νὰ μὲ ἀφίτητε ἐνταῦθα. Ἐγὼ ἀνοίγω τὸν κλωβὸν καὶ συμπλέκομαι μετὰ τὸν λέοντα. Πόσον τιμᾶται ὁ λέων αὐτός;

— Τοῦλάχιστον 5,000 φράγκων.

— Σὰς πληρώνω τὸ διπλάσιον.

— Ἄλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ μὴ γνωσθῇ ὅτι ἐγὼ σὰς ἐπέτρεψα τὴν εἴσοδον. Διότι πιθανὸν ὁ λέων νὰ σὰς ξεσχίσῃ...

— Ἐξέμεθα σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν.

Καὶ ἐμέτρησε τῷ θηριοτρόφῳ 10,000 φράγκων, ὅστις ἀπελθὼν ἀφῆκε τὸν Ρόζεν, λέγων:

— Εὐχομαι ὑμῖν νὰ ἐξέλθητε νικητῆς, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ὁ Βεχέμετ (τὸ ὄνομα τοῦ λέοντος) θὰ σὰς φάγῃ ὀλόκληρον.

Ἐμείνε μόνος ὁ Ρόζεν. Μετέβη πάραυτα εὐθαρσῶς εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ λέοντος καὶ ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Περιέμενε νὰ ἐξέλθῃ ὁ Βεχέμετ καὶ νὰ τῷ ἐπιτεθῇ· ἀλλ' ὁ λέων, ἀφ' οὗ ἐχασμῆθη οἷς, παρετήρησε μετ' ἀδιαφορίας τὸν βαρῶνον, καὶ εἶτα ἐξῆλθε τοῦ κλωβοῦ περιδιαβάζων ἀφελῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ σείων τὴν οὐρὰν του εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς.

Ὅταν ὁ Ρόζεν ἐνόησεν ὅτι ὁ Βεχέμετ δὲν ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ, ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ διὰ τῆς μαστιγῆς ἐδαιρεν αὐτόν. Ὁ Βεχέμετ, ἰδὼν ὅτι ἐραβόδιζετο, ἐδραμε πάραυτα εἰς τὸ κλωβὸν του ὡς ἵνα προφυλαχθῇ. Ὁ Ρόζεν παρηκολούθησεν αὐτὸν καὶ διὰ καρφίου ἐκέντα αὐτὸν ἰσχυρῶς. Ὁ λέων ἐδρυχάτο, αἰσθανόμενος πόνον, καὶ πλέον οὐ.

Ὁ Ρόζεν, ἀπελπισθεὶς, ἐσκέφθη νὰ ἀποταθῇ εἰς τοῦ; πάνθηρας, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ

Λαχάρδ, εἶχε πάντα τὰ λοιπὰ θηρία κλειδωμένα καλῶς.

— Ἄ! κακοῦργε! ἐφώνησε τότε, ἐγίνωσκεις ὅτι ὁ λέων ἦτο χειροῦθλος ὡς κόνικλος καὶ διὰ τοῦτο καταβροχθίσας τὰς 10,000 φράγκων μου μοὶ ἐπέτρεψες νὰ εἰτέλω εἰς τὸν κλωβὸν του. Ἀλλά... θὰ μοὶ τὴν πληρώσῃς τὴν ἀπάτην αὐτὴν...

Καὶ ρίψας βλέμμα περιφρονητικόν κατὰ τοῦ Βεχέμετ, ἐξῆλθε καὶ ἐσπευσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Κύκλωπος.

Η.

Ὁ Λάμπερθ ἐθαύμασεν ἐπανιδὼν τὸν συνοδοιπρὸν του, ὅστις τόσῳ ἦτο ὠργισμένος κατὰ τοῦ Λαχάρδ, ὥστε μετὰ βίας ἐδιηγῆθη αὐτῷ τὴν νέαν ἀποτυχίαν του.

— Τί ζητῶ; ἐφώνει, τί θέλω; Νὰ ἀποθάνω! ἦτοι τὸ εὐκολώτερον, τὸ ἀπλούστερον, τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως! Ἴδου καταδικάζομαι νὰ ζῶ μ' ὅλους τὰς προσπάθειάς μου, μ' ὅλους τοὺς κινδύνους εἰς εὐ; ἐκθέτω ἑμαυτόν! Ἀχ! σοὶ ὀρκίζομαι θὰν δύναμαι ν' ἀνεχθῶ τὴν καταδίκην αὐτὴν.

— Ἐσυχάσετε, ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὁ Λάμπερθ. Δὲν ἐχάθησαν αἱ περιστάσεις. Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Ἐν τούτοις διατάξτε δειπνον διότι ἐγὼ ἐφαγα, ὁ δὲ στόμαχός σας ἔχει ἀνάγκη ἐνδυναμώσεως.

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπέλαθεν ὁ Ρόζεν. Θὰ δειπνήσω.

Καὶ διέταξε νὰ τῷ φέρωσι φαγητόν. Αἰφνης κύριός τις ἐκάθηθεν ἀπέναντι αὐτοῦ, ὅπως καὶ αὐτός δειπνήσῃ.

Ὁ Ρόζεν παρετήρησε καλῶς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, καὶ ἤυχετο νὰ ἠγγίζεν αὐτόν ὀλίγον μετὰ τὸν πόδα του ὅπως εὐρη ἀφρομὴν ρήξεως.

Ἐν τούτοις ὁ ὑπηρετὴς ἐκόμισε τὸ φαγητόν τοῦ Ρόζεν.

Ὁ νέηλος παρατηρήσας τὸ φαγητόν τοῦ Ρόζεν, ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπηρετὴν καὶ εἶπε:

— Φέρε μου ἀπὸ τὸ αὐτὸ φαγητόν τοῦ κυρί-

ου. Εἶναι ὠραῖον. Ψητὸ τοῦ φούρνου.

— Ψεύδεσθε ἀναισχύντως, Κύριε! ὑπέλαθεν ὁ Ρόζεν. Αὐτὸ εἶναι ψητὸ τῆς κατασάρλας.

— Πρὸς Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ξένος, διατί τόσον ἐρεθίζεσθε; Εἶσθε Ἄγγλος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ διανοεῖσθε νὰ διέλθητε τὴν Γαλλίαν;

— Ἄναμφιλέκτως.

— Ἀμφιβάλλω ἀνὰ θὰ φθάσητε εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου σας, χωρὶς νὰ συναντήσητέ τινα, ὅστις νὰ σὰς...

— Νὰ μὲ;... τί; ἐξηγήθητε!

— Νὰ σὰς σπάσῃ τὰ πλευρά. Ὑπῆγετέ ποτε εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Μήπως σεις εἶσθε Γασκῶνος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶναι ἡ ἐπαρχία σας ἡ χώρα τῶν υπερβολῶν καὶ παραδόξων. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ἀποδείξητε ὅτι εἶθε σεις ὁ κατάλληλος ἵνα μοὶ σπάσητε τὰ πλευρά;

— Εἶσθε ἡτρελλός, κύριε, ἡ τοῦλάχιστον βλαξ, εἶπεν ὁ Γασκῶνος. Μολοντοῦτο ἐλθετε ὀπισθεν τοῦ τοίχου ἐκείνου καὶ σὰς δεικνύω τί ἐστὶ Γασκῶνος.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν ἐγερθεῖς.

Ὁ Λάμπερθ πλησιάσας ὀλίγον τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὐς:

— Προσεξέτε καλῶς μὴ τὸν φονεύητε καὶ αὐτόν, διότι δὲν εὐρίσκετε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα φονευθῆτε.

— Μείνετε ἡσυχος, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' ἐπανιδῆτε ἐπὶ φορείου.

Ὁ Ρόζεν καὶ ὁ Γασκῶνος ἐφθασαν ὀπισθεν τοῦ τοίχου.

Θαμῶνες τινὲς τοῦ Ξενοδοχείου, ἀκούσαντες τὴν διένεξιν, παρηκολούθησαν αὐτοὺς μακρόθεν. Ἄλλος δὲ Γασκῶνος, φίλος τοῦ πρώτου, ἐφερεν ὑπὸ τὸν μανδύαν του δύο ξίφη.

— Ἐχετε τοὺς μάρτυράς σας; ἠρώτησεν ὁ Γασκῶνος τὸν Ἄγγλον.

— Δὲν ἔχω κανένα.

— Δὲν πειράζει. Οἱ κύριοι οὗτοι ἀς χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες ἀμφοτέρων. Θὰ κτυπηθῶμεν δὲ μέχρι θανάτου, ἐννοεῖται.

— Μάλιστα. Τοῦτο καὶ ἐγὼ, ἐσκόπου νὰ σὰς προτείνω.

— Δυνάμεθα λοιπὸν ν' ἀρχίσωμεν.

— Ἄναμφηρίστως.

Ὁ Γασκῶνος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔλαβε τὸ ξίφος καὶ ἐρρίφθη ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Οὗτος περιέμενεν ἀτάραχος. Ἡ νύξ προύχωρει. Μόλις ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη τὰς κινήσεις. Οἱ θεαταὶ οὐδαμῶς διέκρινον τί συνέβαινε. Ἐβλεπον μόνον δύο μαχομένους καὶ ἤκουον τὴν κλαγγὴν τῶν ξιφῶν, χωρὶς νὰ νοῦσι τίς ὁ κάλλιον μαχόμενος.

Αἴφνης εἰς τῶν μονομαχοῦντων κλονίζεται καὶ πίπτει... Παρατηροῦσι πάντες... Ἦτο ὁ Γασκῶνος.

Τί ἀρὰ γε συνέβη;

Ὁ Γάλλος ἦτο κάκιστος ξιφομάχος. Ὁ Ρόζεν δὲν εἶχεν εὐρεῖ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ν' ἀποκαλυφθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐποίησε προσπάθειαν δεξιάν, ὁ Γασκῶνος ἀπήντα διὰ νύξως δεξιᾶς. Τιοιουτοτρόπως ἐπληγώθη θνασίμως εἰς τὸν λαιμὸν, χωρὶς ὁ Ρόζεν νὰ ἐπιδιώξῃ τοῦτο.

Ἰδὼν ὁ Βαρῶνος τὸν ἀντίπαλόν του νεκρὸν, ἔμεινε ὡς στήλη μαρμάρινος. Βεβαίως ἀκατάληπτόν τι μυστήριον ἀνέτρεπε τὰ σχέδιά του. Ὁ θάνατος ἐπέμενε καὶ δὲν ἤθελε νὰ κύψῃ εἰς τὴν θέλησίν του!

Αἴφνης ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα:

— Τίς τὸν ἐφόνευσεν;

Ἄλλη φωνὴ ἀπήντησεν.

— Ὁ Ἄγγλος αὐτός!

— Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι δολοφονία, ὑπέλαθεν ἡ πρώτη φωνή. Μονομαχία ἄνευ μαρτύρων; Τοῦτο εἶναι δολοφονία καθαρά. Ὁ φονευθεὶς εἶναι Γάλλος.

λος, είναι Γασκωνος, η δε μονομαχια συνεδη ενεκα μιας μεριδος, ψητου.

— 'Ιδετε! ο κ. Πιρολε ητο παρων και το διαβεβαιου. Δεν πρεπει να επιτρεψωμεν εις τον ουτιδανον αυτον "Αγγλον να δολοφονητη ενα Γασκωνον. Πρεπει να οδηγησωμεν αυτον εις την Αστυνομιαν.

Ο Ροζεν ακουσας ταυτα παντα, εσκεφη ν' απελθη εκειθεν και την αυτην νυκτα να αναχωρηση εξ Αμιενης. Πριν η ομως τελειωση την σκεψιν του, παντες οι περιεστωτες περιεκυκλωσαν αυτον, εις δε εξ αυτων εζητησε παρ' αυτου επιμονως να τω παραδωση το ξιφος του και να ακολουθηση αυτον εις το αστυνομικον τμημα.

Τότε ο Ροζεν ελαβεν απορσιαν οριτικην. Παρατηρητας οτι τινες των παρευρισκομενων ησαν ωπλισμενοι δια στοκων, εσκεφη οτι αντισταμενος ηδυνατο να φρονεωη. Επεπεσε λοιπον καθ' απαντων δια του ξιφους, και επλητσε δεξια και αριστερα, κραυγαζων:

— "Αθλιοι! δειλοι! ορνιθψυχοι! συλλαβετε με αν δυνασθε, εαν εχετε θαρρος!

Αλλα δια του μεσου τούτου επετυχεν αποτελεσμα ακριβως αντιθετον του επιδιωκομενου. Παντες οι καλοι εκεινοι ανθρωποι εξεπληγησαν και εταρχθησαν επι τη τολμη του "Αγγλου και, αποθαρουθεντες, ετραπησαν εις φυγην ο δε Ροζεν εσχε την δυσχερεσιαν να ιδη εξ αυτων τεσσαρας πληγωμενους και πιπτοντας, ευτων δε ενοχον και επομενως υπευθυνον ενωπιον της Δικαιοσυνης.

Εν Αμιενη ουδεις εγινωσκεν αυτον. Το ονομα του ουδενι εγνωρισε, την φυσιογνωμιαν του μολις παρετηρησαν εις το φως του φανου. Ταυτα λαβων υπ' οψιν, απεφασισε παρκατα. Και οη λαμβανει την εις Μοντιδιερ αγουσαν πεζο, και επι τη ελπιδι οτι θα ευρη καθ' οδον ιππον τινα να αγωγιαση.

Μετα μιν ωραν ο Λαμβερθ ελαβε δια τινος χωρικου την εξης επιστολην.

Αγαπητέ μοι Λαμβερθ!

Πρωτοφανες πεπωμενον καθιστα ακαρπους απασας τας προς το αποθανειν προσπαθειας μου. Ζω, εις το παισμα μου και εις το παισμα του κοσμου ολου. Θα εμαθετε βεβαια οτι εφανευσα ενα Γασκωνον και επληγωσα 4-5 Γαλλους πειραθεντας να με οδηγησωσιν εις την αστυνομιαν. Το συμβαν τουτο μ' αναγκαζει να καταφυγω εις Μοντιδιερ, προμηθευεις καθ' οδον ιππον αθλιον, ον ηγορασα παρατινος χωρικου, εις την οικιαν του οπισθου σοι γραφου την παρούσαν. Σε περιμενω λοιπον εν Μοντιδιερ, εν τω καφενειω της «Ειρήνης», ενθα θα πωμεν αριστον γαλα.

Ο φίλος σου

POZEN

Εν ο Ροζεν επιππος διηρηχτο την εις Μοντιδιερ αγουσαν, εσκεπετο περι του εν Λονδινω αφρονου βιου του, περι της συζυγου του, περι των φιλων του, περι της απολεθησεως παρουσιას του και περι της παραδοξου ιδιοτροπιας της τυχης της υποδειξιας αυτω μεσον τωσω παραδοξου και ενοχου προς αγροθωσιν των κακως εχοντων.

Η νυξ ην υπερωδης, ο δε Ροζεν μελαγχολικος. Ουδεποτε ησθανθη ζωηροτερον τον πόθον του ν' αποθάνη, οσον κατα την στιγμην εκεινην. Ησθάνετο εν εαυτω την ζωην υπερχειλιζουσαν κανονικότητα δε μεγιστην εθλεπεν εις απασας τας λειτουργιας της σωματικης αυτου μηχανης. Δεν ενεθυμειτο να εχειρον υγειαν ούτωσι πληρη και τελειαν ουδε κατα την εποχην της παιδικης του ηλικιας. Η ημερα ανετειλεν.

Ο μονότονος του ιππου του τιναχιμδ; ελκενιζεν αυτον ως βρεφος. Η βροχη ητις κατεπιπτεν επι της κομης και των παρεπιων του, εθωπειυεν αυτον ως χειρ προσρτους γυναικος. Ο αηρ, οστις επνεεν ελαφροτατος, τω εφαινετο ως αναπνοη χειρισσης νεανιδος. Εκτος τούτου τα δένδρα ησαν πληρη ανδάνων αδουσων μ' ολην την καταπίπτουσαν βροχην εν τη ατμοσφαιρα δε ενυπήρχε τι τρυφερόν και γλυκύ, εμπνεσον γαλήνην, αγαπην, ευγένειαν. Και ομως ο Ροζεν

ΤΑ ΖΩΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

ουδεν άλλο εσκέπτετο η πως να κατορθωρη να αποθάνη την επιυσαν.

Την στιγμην εκεινην εισηλθεν εις το δίκσι; Κοκοωτέν. Επὶ τη θεχ αυτου αι ελπίδες του ανεπερωθησαν. Ησκέπτετο οτι πιθανόν να συναντήση εκει ληστὰς. Ψυχεδιαζε δε τον τρόπον ο' ου να προκαλέση τον φόνον του. Βεβαιως οι λησταί θα ηταν πλειότεροι του ενός, θα ειχον οπλα τέλεια. . . . Πω; να μεταχειρισθη αυτου; αν του; συναντήση; Δια λόγων φιλικων; δε; θα κατορθου ιτω; να τον φρονεωσωσιν... επεπε να τοις ειπη: «Κακούργοι! ατιμοι! δειλοι! δὲν θα μοι δικρύγητε! Είμαι ο διευθυντης της αστυνομιας; εγώ. Και αυρον θα σιλληφθητε παντες» θα σα; κρεμάσω δε ώ; κυνος χωρις να σα; επιτρεψω ουδε και να εξομολογηθητε!»

Τοιαυτα εσκεπετο ο Ροζεν καθ' οδον, δε εξηλθεν ηδη του δάσου, χωρις ουδε και να το νοση. Διέκρινε δε μακρόθεν τα κωδωνοστασια της πόλεως και ηκουσε τον ηχον κωδωνος σημαινοντος ω; οταν επίλειται κίνδυνος. Παρατηρησας κατ' ευθειαν γραμμην, ενόμιτεν οτι διεκρινε καπνόν εν τη πόλει. Βκέντησε τον ιππον του και εφρασε ταχεω; εις τα τείχη αυτης; ενθα διεκρινεν οτι πυρκαϊα ειχεν εκραγει.

Το νεον τουτο τω εφρήνη ευτύχημα. Ησπευσεν εις το κιομενον οικημα πριν η οι κάτοικοι του Μοντιδιερ, υτινες εφημιζαντο ως οι υπναλιώτεροι και χονδρονούστεροι Γάλλοι, νοήσωσι και περι τινος επρόκειτο.

Εν ο εσκέπτετο πως να ριφθη εις το πυρ και ποιαν να ευρη προς τουτο αφρημην, ηκουσε κραυγα; τινας:

— Πρεπει να σωσωμεν τον μπάρπα Κωπέν! ο δυστυχης! πω; θα σωθη αφου πασχει απο αθριτιδα;... θ' αποτερωθη δωρεάν.... Δὲν υπάρχει λοιπον γενναίος τις να σώση τον μπάρπα Κωπέν;

— Υπάρχω εγώ! εφώνησεν ο Ροζεν. Που είναι το δωμάτιόν του; (ακολουθει)

Γενικω; πιστεύεται υπό των αμαθων οτι οι ανθρωποι και τα ζωα ηταν οι ειρηνικoi συγκυριαρχοι της γης από της πρώτης ημέρας της δημιουργίας. Την ιδεαν ταυτην εκληροδότησεν ημιν η αρχαιότης. Κατά τον χυτουον αιώνα αι τίγρεις συναγελάζοντο μετά των προβάτων, οι λέοντες και αι αρκτοι απετέλουν το επιτελειον του πατρο; του ανθρωπιου γένους εν τω επιγειω παραδεισω. Αί υλακι των κυνων, το ασμα των στρουθίων, οι συριγμοί των ορεων, δὲν ησαν άλλο η αι διάλεκτοι της παγκοσμίου πρωτογενου; γλώσσας, διων συνεκινώνων πάντα τα επί της γης; οντα. Τα ζωα ελάλουν και ο ανθρωπος απεκρίνετο εις τας; ομιλιας των.

Η ποιησις εθεβαίου την αδελφότητα ταυτην των λογικων και αλόγων ζώων, αυτη δε η αρχαία επιστήμη δια στόματος του μεγιστου των αντιπροσώπων της, του Αριστοτέλου; παρεδέχτο οτι υπήρχε μυστηριώδη συγγένεια μετοξυ ανθρωπου και ζώων; πολλாகις δε παρεδέχτο και οτι τα αλογα ζωα ηταν υπέρτερα των λογικων.

«Ο ανθρωπος, ελιγεν ο Στραγειρίτης φιλόσοφο;; οτε μεν υπερέχει του ζώου, οτε δε απολείπεται αυτου». Ουτω; εξηγείται και η υπαρξις τώσων μύθων και παραδόσεων, δυναμένων να κληθώσιν; αιδεδώς της των ζώων ιστορία».

Παρά τοι; αρχαίοι; τα ζωα εζων βιον νοημοσύνης και ηθικης. Ησαν οι εξ απορρήτων των ήρώων και Θεων. Η Ελλας και η Ρώμη απέδιδον αυτοι; πνευμα προφητικόν. Η Αγγυπτος εθεοποιει και ελάτρευεν αυτά.

Καθ' ολην την αρχαιότητα μόνος; ο Αριστοτέλης σπουδάζων την φύσιν επειράθη να εισδυση εις τα εαυτης μυστήρια. Μόνος και πρώτος αυτό; περιέγραψε μετ' ακριβειας τα εθιμα των ζώων, απερ και εταξινομισεν. Ουδεις ο.

μως παρηκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς μεγαλοφυΐας του. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη ἦν ὁ Ἀριστοτέλης ἐδημιούργησεν ἀποκαλύπτων πολλὰς τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ μέλλοντος, ἐπνίγετο οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ μύθου. Ὁ Δίλιανός, ὁ Κτησίας καὶ αὐτὸς ὁ Πλίνιος παραδέχονται ἀσυζητητὰ τὰ παραδοξώτερα τῶν θρυλημάτων. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν πειράται νὰ ἐπαληθεύσῃ ἢ ἐξετάσῃ τι. Καὶ τὰ μᾶλλον εὐξετάστα ὄντα καθίστανται ἀντικείμενα παραδόσεων περιέργων. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία τοῦ λαοῦ παρεμόρφουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν κόσμον, καθόσον ὡς καὶ ὁ παραλογισμὸς ἔχει τὴν λογικὴν του. Πανταχοῦ ἰδρῦθη τὸ ὄνειρον ὡς πραγματικότης, ὁ δὲ κόσμος ἔδεικνεν ἀκντάσχετος πρὸς τὴν θαυματουργίαν.

Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος, βασιλεὺς τῶν πλασμάτων, παρητεῖτο τῆς βασιλείας του, ὑποτάσσων τὴν λογικὴν εἰς τὸ ἐνστικτὸν, λησμονῶν τὴν ἀξίαν του καὶ ὑποχωρῶν πρὸ τῶν ζώων. Ἡ ἀρχαιότης, ἀφοῦ μυρίας παραδοξολογίας ἐμυθολόγησε περὶ ζώων, ἀφοῦ ἀπέδωκε πνεῦμα προφητικὸν καὶ χάριν ἀποκαλύψεως εἰς αὐτὰ, ἐπὶ τέλους τὰ ἀνηγόρευσε καὶ Θεοῦ!

Κατὰ τινὰ παρὰδοσιν γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ δόγματος τῆς μετεμψυχώσεως καὶ διαδοθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα καὶ τοῦ Τιμαίου, τὰ ζῶα δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἄνθρωποι μεταμορφωμένοι, τηροῦντες τὴν ἀνάμνησιν τῆς προγενεστέρως αὐτῶν καταστάσεως. Τινὲς τῶν φιλοσόφων ἀποδίδουσιν αὐτοῖς λογικόν, αἴσθησιν, διορατικότητα. Ὁ Πλούταρχος ἔγραψε βιβλίον δλόκληρον, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν λογικότητα αὐτῶν. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι ἐθεώρησαν αὐτὰ ὡς τοὺς διδασκάλους τῶν ἀνθρώπων ἔντε ταῖς τέχναις καὶ τῇ βιομηχανία. Παρὰ τῆς ἀράχνης ἐμάθομεν, λέγουσι, τὴν ὑφαντικὴν, παρὰ τῶν χελιδόνων τὴν οἰκοδομικὴν, παρὰ τῶν ἀηδόνων τὸ ᾄδειν. Παιδαδευμένοι τέστις ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς Μουσικῆς ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν. Οἱ ἵπποι τῶν

Συβαριτῶν ἦσαν διάσημοι εἰς τὰς ὠραίας τέχνας. Οἱ κύριοι τῶν εἶχον διδάξει αὐτοὺς τὸ ὄρχισθαι. Ἡμέραν τινὰ δὲ, ἐνῶ ἦσαν ἐτοιμοὶ οἱ ἵπποι Συβαρίται νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν Κροτωνιωτῶν, ἤρξαντο πρῶτον παίζοντες τὸν αὐλόν, ὅπως προκαλέσωσι τὸν ἐχθρὸν εἰς τὴν μάχην. Ἀλλ' οἱ ἵπποι, διάσημοι χορευταὶ τυγχάνοντες, ἅμα ὡς ἤκουσαν τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν, ἀντὶ νὰ προσώσιν, ἤρξαντο ὀρχούμενοι καὶ οὕτω κατέρριψαν χαμαὶ τοὺς ἀναβάτας των, οἵτινες διὰ τοῦτο ἀπώλεσαν τὴν μάχην.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μετ' ἄκρας εὐπιστίας ἀναφέρουσι σειράν τοιούτων μύθων, ὧν τὴν ἀλήθειαν δὲν φροντίζουσι τὸ παραπαν τὰ ἐξετάσωσι. Καὶ πῶς νὰ μὴ δίδωσι πίστιν εἰς τοὺς μύθους τούτους, ἀφοῦ φιλόσοφοι μέγιστοι διετεινόντο διὰ τὰ ζῶα καὶ αὐτὰ τὰ ἔντομα ἦσαν πρῶτον ἄνθρωποι; Ἀφοῦ δὲ ἡ γενικὴ εὐπιστικὴ ἐξωμοίωσις τὰ ζῶα πρὸς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν λογικὴν καὶ τὴν διάνοιαν, ἀναγκαῖα ἦτο συνέπεια ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς καὶ λαλιὰν ἀνθρωπίνην, διότι φυσικὸν εἶναι ὁ συλλογισμὸς νὰ ἐκφράξῃ τὰ διανοήματά του διὰ τῆς λαλιᾶς.

Ἡ ἀλώπηξ τοῦ Αἰσώπου συζητεῖ μετὰ τοῦ πελαργοῦ, ὁ δὲ πολίτης μῦς τοῦ Ὁρατίου φιλοσοφεῖ μετὰ τοῦ χωρικοῦ μυός. Καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία διηγεῖται παρόμοια γεγονότα. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ταρκύνιος ἐξεθρονίσθη, κύων τις ἔτρεχεν ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης καὶ ἐξεφράζετο ὑψηλοφώνως ὑπὲρ τῆς πτώσεως τοῦ ρηθέντος Βασιλέως. Τὴν στιγμὴν τῆς δολοφονίας τοῦ Δομιτιανοῦ, αἰσιόδοξός τις κορώνη εἶπε μεγαλοφώνως ἐκ τοῦ Καπιτωλίου ἃ «Ἀριστα ἐπράξατε!». Ὄποταν ἡ Ρώμη, πιεζομένη ὑπὸ τοῦ Ὀθωνος καὶ ἀπειλούμενη ὑπὸ τοῦ Βιτελλίου, εἶδε μετὰ τρόμου ὅτι ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης ἐξέφυγον τὰ χρυσᾶ ἠνία τοῦ ἄρχατος ἐφ' οὗ αὐτὴ ἐπέβαινε, ἤκουσε τοὺς βόας τῆς Ἐτρουρίας συνομι-

λοῦντας μεταξύ των περὶ τῶν δυστυχῶν τῆς Αυτοκρατορίας. Ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς Ὑπατείας τοῦ Λεπίδου καὶ τοῦ Κατούλλου, ἀλέκτωρ τις ὠμίλησεν· ὁ δὲ διαγόμενος τὸ συμβάν Πλίνιος, λέγει ὅτι εἶναι τόσῳ μᾶλλον παράδοξον τοῦτο, καθόσον οὐδὲν ἕτερον παράδειγμα διέσωσεν ἡ ἱστορία ἀλέκτορος λαλήσαντος!

Τὰ ζῶα ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐμάνθανον καὶ ἐλάλουν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι οὐδαμῶς ἠδύναντο νὰ ἐκμάθωσι τὴν τῶν ζώων διάλεκτον, ἐκτός ἂν οἱ θεοὶ συγκιτένευσαν. Καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαιότητα μόνοι ὁ Θερσεῖας, ἡ Ἑλίνη, ἡ Κασσάνδρα, ὁ Ἀπολλώνιος καὶ ὁ Μελάμπους ἔτυχον τοῦ τοιοῦτου προνομίου. Ὁ Ἀπολλώνιος ἔτυχεν αὐτοῦ φαγῶν τὴν καρδίαν δράκοντος τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη τὴν γλῶσσαν τῶν ζώων ὑπὸ τῶν ὄφρων. Ἡμέραν τινὰ οἱ δούλοι του εὔρον ἐν τῇ ρωγμῇ γηραιᾶς δρυὸς φωλεὰν ὄφρων, ὧν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσαν. Τὰ ὄφρεια ἐκόμισαν τῷ κυρίῳ των, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτὰ μετὰ ζήλου. Ἀμα ἐφθασαν εἰς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ἐπέρχεται τὸ λογικόν, τὰ ὄφρεια ἐφάνησαν εὐγνωμονοῦντα τῷ ἀνθρώπῳ, ἡμέραν δὲ τινὰ, καθ' ἣν οὗτος ἐκοιμᾶτο βαθέως, πλησιάζαντα εἰς τὸ ὄψά του, ἔλειγον ἐφ' ἱκανὴν ὥραν αὐτὰ, ἄχρις οὗ κατέστησαν τόσῳ λεπτόν τὸ τύμπανον τῆς ἀκοῆς του, ὥστε, ὅταν ἐξύπνησεν ὁ Μελάμπους, ἤκουεν ὅσα οἱ θεοὶ συνδιαλεγόμενοι συνεχίζον ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἐνόει πάντων τῶν ὄντων τὰς γλώσσας.

Ἀπεδόθησαν δὲ εἰς τὰ ζῶα οὐ μόνον τὰ πάθη, ἀλλὰ καὶ τὰ γενναϊότερα τῶν αἰσθημάτων. Ἡ Φαίδρα, ὁ Ὁρέστης καὶ ὁ Πυλάδης, θύματα τῶν τρικυμιῶν τῆς κῆρδιας ἔχουσιν ἐφαμιλλοὺς αὐτῶν ἐν τοῖς τετραπόδοις καὶ τοῖς πτηνοῖς. Ὁ Πλίνιος διηγεῖται σοβαρῶς ὅτι γῆν τις κατελήφθη ὑπὸ σφοδρατάτου ἐσώτος διὰ τινὰ νέον κλυόμενον Αἰγίαν, καὶ ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ κρῖός τις ἠγάσθη σφοδρῶς τῆς

Γλαύκας, δικσῆμου ἀθλητρίδος τῆς αἰλῆς τοῦ Πτολεμαίου. Οἱ ἵπποι, οἱ δελφίνες, οἱ αἰστοὶ ἔδωκαν πολλάκις παράδειγμα ἄροσιώσεως καὶ φιλίας, σπανίως ἀπαντώσης παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Ἐν τῇ Σητιῷ ἐθεάθη αἰτός, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τίνος παιδίσκης, ριπτόμενος εἰς τὴν πυρὰν ἐν ἣ ἐπρόκειτο νὰ τεθῇ τὸ πτώμα τῆς θρῆψῆς αὐτόν, ὅπως συντηρηθῇ μετ' αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου ἐθεάθη δελφίν ἀποθνήσκων ἐκ τῆς λύπης, διότι ἀπώλεσε παιδα μετ' οὗ εἶχε συνδέσει στενὴν φιλίαν. Ὁ παῖς αὗτος μετέβαινε καθ' ἐκάστην πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου δελφίνος· εἶχε δὲ συνηθίσει αὐτὸν νὰ ἀπαντᾷ ὀσάκις τὸν ἐκάλει διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σίμωνος. Ἐν οἰαδήποτε δὲ στιγμῇ ἐκάλει αὐτὸν ὁ παῖς, ἐξήρχετο ὁ δελφίν τῆς θαλάσσης καὶ παραλαμβάνων τὸν παιδα ἐπὶ τῆς ῥάχους, ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, τὴν δ' ἐσπέραν τὸν ἐπανεφέρειν οἴκαδε. Ἡμέραν τινὰ ὁ παῖς δὲν ἐφάνη. Ὁ δελφίν περιέμενον εἰς μάτην αὐτόν. Τὴν ἐπιούσαν ἐπανήλθε καὶ αἴθρις, περιμέμων, ἀλλὰ πάλιν εἰς μάτην. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπράξε πολλάς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας, ἀλλ' ὁ παῖς, ὡς ἀπεθανόν, δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ πλέον. Τότε ὁ δελφίν ἀπέβησεν ἐκ τῆς λύπης. Ἀλλ' ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων δὲν ἐφθασεν εἰς ταῦτα καὶ μόνον.

Πάντα τὰ πραγματικὰ ὄντα μετεμορφώθησαν. Ἀφοῦ ἡ φαντασία αὕτη, λίαν γόνιμος οὖσα, παρέστησεν ἡμῖν τέττιγας νικῶντας ἐν τῷ μουσικῷ ἀγῶνι, ὄφεις διδάσκοντας τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν, αἰστοὺς αὐτοκτονοῦντας, βόας λαλοῦντας περὶ πιλιτικῆς, ἐπράξεν ἔτι πλέον, ἐπλασε νέα ζῶα, τέρατα φοβερά, δι' ἃ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.

Τὰ δάση, τὰ ὄρη, ἡ θάλασσα, ὁ αἶθρς, κατοικοῦνται ὑπὸ τεράτων. Ἴπποι πτερωτοὶ, διάκοντες, κροκόται, (α) καλοῦσαι τοὺς ξυλοκό-

(α) Ζῶα γεννηθέντα ἐκ κύνος καὶ λύκου.

που ονομαστί, όπως τους καταράγωσι, γρύπες με τὸν λαμὸν ἠκονιτμένον, γιγάντια πιπνὰ με τέσσαρες πόδας καὶ ὄνυχας ὡς τοῦ τοῦ λέοντος, φέροντα δὲ χαιτάς ἐρυθράς, κατώβλεπες φρονούντες, διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἀνδρείοτερον μαχητὴν, ὑπῆρχον ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Ὁ Πλίνιος λαλεῖ περὶ ἰχθίων ἐχόντων κεφαλὴν ταύρου καὶ ἵππου, αἵτινες ἐξέρχονται καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν θαλάσσιων τῆς Ἀραβίας καὶ μεταβαίνουν εἰς τὰς πεδιάδας, ἐν κοιλότησιν. Ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ ἡ ῥάχισ τῶν φαλκινῶν ἔχει ἐπιφάνειαν τεσσάρων πλέθρων καὶ οἱ ἐγγέλεις τοῦ Γάγγου ἔχουσι μήκος τριάκοντα ὄργυιων.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ἜΘΙΜΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ.

Ἐν Κίνα οἱ Μανδαρίνοι τῶν ἀνακτόρων, ἤτοι οἱ ἐξ αἵματος πρίγκιπες, πίπτουσι πρηνεῖς πρὸ τοῦ σκίμποδος, τοῦ θρόνου, τοῦ ἱματίου, τῆς ζώνης, ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου, οὔτινος χρῆσιν ποιεῖται ὁ αὐτοκράτωρ. Καὶ αὐτοὶ οἱ πρέσβεις τῶν ξένων δυνάμεων ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐθιμοταξίαν ταύτην. Ρώσσοι πρεσβευτῆς, ἀρνηθεὶς νὰ ὑποτιχθῇ εἰς τὸ ἐθίμον τοῦτο, ἀνεχώρησε μὴ δυνηθεὶς νῆ λάβῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Α. Μ. δὲν ὁμιλοῦσιν αὐτῷ ἢ γονυκλινεῖς. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους ἀφικνοῦνται ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν εἰς Πεκίνον πλείους τῶν 1,000 Μανδαρίνων, ὅπως χαιρετίσωσι τὸν αὐτοκράτορα. Οὗτοι διανέμονται εἰς τὰς διαφόρους τῶν ἀνακτόρων αἰθούσας ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματός των. Συγχρόνως δὲ πάντες

κύπτουσι τρίς, ποιοῦντες καὶ τρεῖς μετανόιας. Εἷς τῶν τελεταρχῶν φωνεῖ τότε στεντορίως: «Γονυπετήτατε!» Τῆς δικταγῆς του ἐκτελουμένης, λέγει: «Κτυπήτατε τρίς τὸ μέτωπον πρὸς τὴν γῆν!» καὶ πάντες ὑπακούουσιν. Εἶτα ἐπιφωνεῖ: «Ἐγέρθητε!» καὶ οἱ Μανδαρίνοι ἐγείρονται. Εἶναι ὑψίστη τιμὴ τὸ νὰ ἐπιτραπῇ τινὶ νὰ κτυπήσῃ μόνον τὴν ῥίνα πρὸς τὴν γῆν.

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεϋλάνης λαλοῦντες πρὸς τὸν Βασιλέα ἢ ἡγεμόνα των, δὲν ἀποτολμῶσι νὰ προσλάβωσι τὸν τίτλον ἀνθρωπίνων πλάσμάτων. Ἄντι, φέρ' εἰπεῖν, νὰ εἰπωσιν «ἐγὼ ἔπραξα τοῦτο», λέγουσι: «τὸ μέλος τοῦ κυνὸς ἔπραξα τοῦτο». Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἐρωτήσῃ αὐτοὺς πόσα ἔχουσι τέκνα, ἀπα τῶσι: «δύο ἢ τρία κυνάρια» ἢ «δύο ἢ τρεῖς σκύλας», ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ὁ Βερνιέ διηγεῖται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Μογγόλων δὲν προσφέρει οὐδὲ μίαν καὶ μόνην λέξιν, ἀν οἱ μεγιστάνες τῶν ἀνακτόρων δὲν ἐγείρωσι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν εἰπωσι: «θαυμάσια! θαυμάσια!»

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μονομοτασά πίνῃ, βήχῃ, ἢ πιαρνίζεται, ἀξιωματικός τις λέγει μεγαλοφώνως: «Δεήθητε ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ εὐδαιμονίας τοῦ αὐτοκράτορος». Πάραυτα δὲ τὰ ἀνάκτορα ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν δεήσεων καὶ προσευχῶν τῶν αὐλικῶν.

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κομόνας ἀφίνουσι τοὺς ὄνυχας των νὰ αὐξάνωσι καὶ εἶτα χρωματίζουσιν αὐτοὺς κιτρινομέλανα. Ἐπίσης οἱ πεπαιδευμένοι καὶ ἐπιστήμονες Κινέζοι ἀφίνουσι τοὺς ὄνυχας

αὐτῶν ν' αὐξάνωσι τεραστῶς, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι αἱ χεῖρές των δὲν ἀναμιγνύονται εἰς ἔργα θάναυσα.

Προσέτι λίαν παράδοξοι εἰσὶν οἱ τίτλοι οὓς προσλαμβάνουσιν Ἀσιανοὶ τινες βασιλεῖς. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀββας, φέρ' εἰπεῖν, ὀνομάζεται Θεός. Ὅταν δὲ γράφῃ πρὸς ξένον μονάρχην, καλεῖται «βασιλεὺς Βασιλέων, πρὸς ὃν ὀφείλουσιν ὑπακοὴν πάντες οἱ ἄλλοι βασιλεῖς, ὡς πρὸς συγγενῆ καὶ φίλον πάντων τῶν Θεῶν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς!» Μετὰ τοῦτο προστίθενται εἰς τὸν τίτλον τὰ ἑξῆς: «Χάριν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῶν Θεῶν, ζῶσι πάντα τὰ ζῶα καὶ αἱ ὄραι διαδέχονται ἀλλήλας κανονικῶς. Εἶναι αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ ἡλίου καὶ ἐγγύτατος συγγενῆς τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων, κύριος δὲ ἀπόλυτος τῆς παλιρροίας καὶ ἀμπώτιδος τῆς θαλάσσης, βασιλεὺς τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος καὶ τῶν εἰκοσι τεσσάρων ἀλεξηλιῶν».

Σημειωτέον ὅτι οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀββας φέρουσι τὰ 24 ταῦτα ἀλεξήλια ὡς ἐμβλήματα τῆς ἑαυτῶν ἐξουσίας.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ ἀνδρικῶν. Νῦν δὲ περὶ γυναικείων ἐθίμων.

Αἱ κομφαὶ ὅττεντόται βάρουσι ἀπαν τὸ σῶμά των διὰ λίπους ἄρκτου, περιβάλλουσι δὲ τὸν λαμὸν, τοὺς βραχίονας ἢ τὴν ὄσφυν διὰ τῶν αἵματοφόρων τῆς ἄρκτου ἐντέρων.

Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ἀνηγόρευον βασιλίσσας τὰς ἐχούσας τὴν ῥίνα γρυπῆν.

Αἱ μητέρες τῶν μαύρων πιέζουσι τὰς ῥίνας τῶν τέκνων, ὅπως καταστήσωσιν αὐτὰ ὠραιότερα. Αἱ Λαπωνίδες χρυσοῦσι τοὺς ὀδόντας αἱ Ἰνδαὶ βάρουσι

αὐτοὺς διὰ χρώματος ἐρυθροῦ. Αἱ ἀμερικανίδες Ἰνδαὶ θαυμάζουσι τοὺς μαύρους ὀδόντας, ὡς αἱ μαῦραι τοὺς λευκοὺς.

Αἱ Κινέζαι διέρχονται τὸν βίον ἀπαντα ἐν βασανιστηρίοις, ὅπως δώσωσιν εἰς τοὺς πόδας των τὸ σχῆμα ποδῶν αἰγός.

Αἱ Περουβιαναὶ τρυπῶσι τὴν ῥίνα ὅπως ἀναρτήσωσι δακτύλιον διαφόρου μεγέθους, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ συζύγου των.

Αἱ γυναῖκες τῆς Γρηλανδίας βάρουσι τὸ πρόσωπον διὰ χρώματος κιτρίνου ἢ κυανοῦ.

Αἱ Κινέζαι θαυμάζουσι τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκρίζουσι τὰς βλεφαρίδας.

Ἐν Σενεγάλλῃ αἱ πλείσται τῶν νεανίδων πρὸ τοῦ γάμου κεντῶσι τὸ σῶμά των κατασκευάζουσαι διαφόρους εἰκόνας ζώων ἢ ἀνθέων.

Ἐν Νικοβάρ αἱ γυναῖκες ἀλείφουσι τὸ πρόσωπον δι' ἀλοιφῆς πρασινοκιτρίνου.

Αἱ Ἰαπωνίδες δὲν δύνανται νὰ κόψωσι τὰς βλεφαρίδας των, διότι τοῦτο εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν ἀριστοκρατῶν.

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω ἔθιμα τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύουσιν, ἢ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν, εἶναι καὶ ἔσεται αἰετοτε ὁ αὐτός, ἄξιος δηλονότι οἴκτου, ἄχρισ οὐ ἢ μόρφωσις, ἢ παιδεία, ὁ πολιτισμὸς, ἢ ἐλευθερία, διανοίξωσιν αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Πότε δὲ θὰ ἀνατεῖλῃ ἐπὶ τέλους ἢ περιπόθητος αὕτη ὥρα; Εὐτυχεῖς οἱ μέλλοντες νὰ ἐπίδωσιν αὐτὴν!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Κινεζική φαρμακολογία.—Οί Κινέζοι μεταχειρίζονται τὸν χρυσὸν πρὸς ἴσκιον τῆς φλεγμονῆς τῶν ἀρθρώσεων. Φίλλα χρυσοῦ πρὸς δε μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἀυτοχειρίας ἢ ἀπορροφῆσαι αὐτῶν φέρει, ὡς διατείνονται, τὸν θάνατον.

Ἐν Κίνα ὑπάρχουσι δεκατρεῖς σκευασαί ὑδραργύρου. Οἱ Ἀλχημιστῆς τοῦ Οὐρνίου Κράτους πιστεύουσιν ὅτι ὁ ὑδραργυρὸς εἶναι ἡ πηγή τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου. Μεγίστη δὲ γίνεται χροῆσις αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑδατος ἐν τῇ φαρμακευτικῇ. Ἡ ὑδροθεραπευτικὴ, ἣν μόλις πρὸ μικροῦ γνωσκόμεν, ἦτο ἐν Κίνα γνωστὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Διὰ τοῦ πετρελαίου (δρυκτοῦ ἐλαίου μελανοῦ) ἴωνται τὰς ὑπὸ δηλητηριασμένων βελῶν ἐπενεχθεῖσαι πληγὰς. Τὸ θεῖον, ἡ στυπτηρία, ὁ σίδηρος, ὁ μόλυβδος, εἰσέρχονται συνεχῶς εἰς τὰ φάρμακά των.

Αἱ κογχύλαι τοῦ ἀμμωνίου εἰς κόνιν, θεωροῦνται ὡς ἀντίδοτον τῶν μεταλλικῶν δηλητηριάσεων.

Ἡ κόνις τῶν δρυκτῶν κογχυλῶν θεραπεύει τὴν διάρρκειαν καὶ τὰς ὀφθαλμίας. Αἱ κραιμενὲς καὶ τρίχες λαμβάνονται εἰς χάπια. Ξεσμάτα κέρατος ἐλάφου, αἶμα ἐλάφου μεμιγμένον μετ' οἴνου, αἶμα τράγου, καὶ ἡ χυλιδόχοις κύστις αὐτοῦ, ἀποτελοῦσι φάρμακα εὐχρηστάτα. Ἐπίσης ἡ σὰρξ καὶ τὸ δέσμα ὄρεων τινῶν εἰσὶν ἱματικὰ, ἐκτός τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς οὐρᾶς.

Τὸ λίπος τῆς χελώνης παρακωλύει τὴν τῶν τριγῶν λεύκανσιν· τὸ κρέας τοῦ ἀλέκτορος ὀφθαλμίου τοῦ ὀφθαλμοῦ· ὁ μυελὸς τῆς κίσσας ἐνισχύει τὸν λογισμόν ἢ κόλλα τοῦ ὄνου δερμάτος θεραπεύει τὴν φλεγμονὴν τοῦ πνεύμονος.

Ἡ νυκτερίς θεωρεῖται ὡς φάρμακον πολυτιμώτατον.

Ἐξόφλησις χροῦς.—Ἐν τινὶ τῆς Εὐρώπης θεάτρῳ ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸ

δράμα «Ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἀργυρὸς». Ἐνῶ ὁ Ρεχάρδος ἐν τῇ Β' πράξει ἐπλήρωεν, ὡς ἀπῆται τὸ δρῆμα, τὰ χρῆματὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος πατρὸς του, κύριός τις, ἔχων νὰ λάβῃ 2,000 φράγκα παρὰ τοῦ ἠθοποιοῦ, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν Ρεχάρδον, καὶ νομίσας ὅτι πράγματι συνέβαιναν ὅσα ὑπεκρίνετο οἱ ἠθοποιοί, ἐσπευτε παράτα ν' ἀέληθῃ εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐνώπιον τοῦ κοινῶν νὰ εἴπῃ:

— Κύριε! Ἐπειδὴ τὴν στιγμήν ταύτην ἔχετε χρῆματα ὡς βλέπω καὶ πληρόντε τὰ χρῆματὰ τοῦ πατρὸς σας, νομίζω ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ πληρώσετε καὶ ἐμέ, εἰς τὴν τασάνην πρηγείλατε νὰ ἔχω ὑπομονὴν καὶ θὰ πληρωθῶ.

Ὁ ἠθοποιὸς κατ' ἀρχὰς ἐταράχθη. Τὸ κοινὸν ἐπέστητε πλείονος τὴν προσοχὴν του. Τέλος ὁ ἠθοποιὸς, ἐκκληθὼν τὴν ψυχικίαν του, εἶπε τῷ πιστωτῇ του:

— Κύριε, εὐχαρίστως θὰ σὰς πληρώσω. Δάθετε 100 εἰκοσάφραγκα καὶ ὁμολογήσατε ἐνώπιον τῶν κυρίων ταύτων ὅτι θεωρήσατε πληρωμένον.

Καὶ ἐπλήρωσεν 100 ψευδῆ νομίσματα, ἐκ τῶν ἐν χρῆσει εἰς τὸ θεάτρον, τῷ αἰτούντι.

Τὸ κοινὸν ἐχειροκρότησεν, ὁ δὲ πιστωτὴς, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν χωριφυλάκων, ἐξεβλήθη τοῦ θεάτρον.

Ὀρνιθες καὶ ὠά.— Ὀρνιθὸς ὑγιῆς ἔχει 600 ὠθήκας. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐπὶ ἠέζει 20, κατὰ τὸ δεύτερον 120, κατὰ τὸ τρίτον 135, κατὰ τὸ τέταρτον 114, εἶτα δὲ βαθμηδὸν ἐλαττῶναι αὐτὰς ἀνὰ 20, οὕτως ὥστε κατὰ τὸ θον ἔτος μόλις ἐπὶ ἠέζει 10.

Ἡ οἰκτικὴ λοιπὸν οἰκονομία ἐπιτάττει νὰ μὴ φρονέωμεν τὴν ὀρνίθην πρὸ τοῦ 5 ἢ 6 ἔτους.

Ἀνατροφή.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Βιργινίας, συνομιλῶν μετὰ τινος ἐμπόρου καθ' ὅδον, εἶδε διερχόμενον ἔμπροσθέν του μαῦρον, ὅστις ἔχει ῥέισιν αὐτὸν δι' ὑποκλίσειω. Ὁ Διοικητὴς ἀντεταχθεὶς τὸν μαῦρον, ὁ ὅμοιος ὑποκλίσειω.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος. Ἡ Ὑμετέρη ἐξοχότης καταβιβάζεται τότε, ὥστε νὰ υποκλίνη πρὸ ἐνός δούλου;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Διοικητὴς, διότι ἄλλως τε ἤθελε φανῆ ὁ δούλος αὐτός ὡς ἔχων ἀνατροφὴν ἀνατέραν ἐμοῦ.

Ἴδὸν παραδειγμα ἄξιον μιμήσεως παρὰ πολλῶν βρενθουμένων ψευδαριστοκρατῶν.

Γνώμαι.— Ὁ ἰατρὸς εἶναι ἀνθρώπος πληρόνόμενος ὅπως λέγει ἀνοητίας ἐντός τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀποθανού, ἄχρις οὗ ἡ φύσις θεραπεύσῃ αὐτὸν, ἢ τὰ φάρμακα τοῦ ἰατροῦ τὸν φρονέσωσιν.

Ὁ Πούβλιος Σίριος κλών περὶ τῶν διαφανῶν καλυμάτων ἅτινα κυρίαί τινες θέτουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους των, εἶπεν ὅτι ταῦτα εἰσὶν ἐξυφατμένα ὑπὸ αὐρας.

Ὁ Πλούταρχος ἐπαρωμοίαζε τὰ ὄρα τοῦ περιέργου μετὰ σικίας ἀποροφώτας πᾶν κακόν.

Οἱ φάκελλοι.— Ἰατρὸς Ἀγγλος ἀπέδειξεν ἐσχάτως ὅτι οἱ τῶν ἐπιστολῶν φάκελλοι, οἵτινες εἰσι πράσινοι ἔσθον, καθίστανται ἐπιπλαθέστατοι εἰς τὴν ὑγίαν. Ἀπεδείχθη ὅτι τὸ πράσινον χροῶμα γίνεται ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ χαλκοῦ. Ἐκαστος φάκελλος περιέχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον 125 χιλιογράμμα τοῦ δηλητηριώδους ἐκείνου ἁλατος, ὅπερ ἐξ ἀνάγκης λείχουμεν, ἵνα κολλήσωμεν τὸν φάκελλον.

Ζωγράφος προσηγής.— Ζωγράφος τις κατεσκεύαζε τὴν εἰκόνα κυρίας, ἣτις ἐπειρᾶτο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας τοῦ καλλιτέχνου νὰ συστῆλθῃ τὰ χεῖλη της, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει στόμα μικρότερον.

— Μὴ ἐνοχλεῖσθε τόσῳ, κυρία μου, ἐφώνησεν αἴφην· ὁ ζωγράφος, διότι ἂν θέλετε δύναμαι νὰ ζωγραφίσω τὸ πρόσωπόν σας καὶ ἄνευ στόματος, ἀρκεῖ νὰ μοὶ τὸ δηλώσητε.

Ἀσιτία καὶ φιλοποσία.— Ἀπεβίωσεν ἄρτι ἐν Παρισίοις πρωτότυπος ἄνθρωπος, καλούμενος

Μοντζάν, ὅστις, μετερχόμενος τὸν ἀντιγραφεὶ ἐκέρδιζεν ἐν καθ' ἡμέραν φράγκον. Εἶχε μεγάλην κλίσην ὁ ρηθεὶς πρὸς τὴν ἀψίνθον. Ἴνα δὲ πίνῃ τοιαύτην, ἀπεράσισε νὰ οἰκονομῇ χρῆματα τρώγων ὀλιγώτερον κατ' ἀρχὰς καὶ βαθμηδὸν μὴ τρώγων ποσῶς. Ἐφθασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ τρώγῃ ἐπὶ 48 ὥρας καὶ νὰ τρέφεται διὰ μόνης τῆς ἀψίνθου. Ὁ ρηθεὶς ἠδυνήθη νὰ ζῆσθαι οὕτως ἐπὶ 10 ὀλόκληρα ἔτη! Ἄρτιως κατέστη ἀληθὴς σκελετὸς καὶ τέλος ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν.

Ὁ Λαιμοδέτης.— Ἰατρὸς τις ἐδημοσίευσεν ἐν Γαλλίᾳ τὰς ἐξῆς περὶ λαιμοδέτου σπουδαίας παρατηρήσεις.

Τὰ κρουολογήματα, οἱ βρογχίται, αἱ ἄλλαι τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ λάρυγγος ἀσθένειαι, ἐπληθύνοντο πάντοτε ἐφ' ὅσον ἡλάττου ὁ συρμὸς τὸν ὄγκον τοῦ λαιμοδέτου.

Τῷ 1830 ὁ λαιμοδέτης ἐποίει τρεῖς τὸ γῦρον τοῦ λαιμοῦ. Οἱ βρογχίται ἦσαν ὀλίγοι.

Τῷ 1840 ὁ λαιμοδέτης ἐκαμνεν ἕνα μόνον γῦρον. Τὰ κρουολογήματα πύξησαν.

Ἀπὸ τοῦ 1850 ὁ λαιμοδέτης κατήντησε στενὴ τις καὶ ἐλαφρὰ ταινία. Κατάρρη ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἀπὸ τοῦ 1870 ὁ λαιμοδέτης ἐφθασεν εἰς ἀπλοῦν κόμβον, περὶ δὲ τοῦ λαιμοῦ προσδέεται διὰ σιριτίου ἐλαστικοῦ! Οἱ βρογχίται κατήντησαν πολλοὶ καὶ ἐπίφοβοι!

Θέατρα.— Ὑπάρχουσιν ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ 1840 θέατρα.

Ἡ Ἀγγλία ἔχει 159, ἡ Ἰσπανία 168, ἡ Ἰταλία 298, ἡ Γαλλία 337 κτλ.

Ἡ ἡλικία τοῦ κόσμου.— Ἐρωτήθη ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, τί φρονεῖ περὶ τῆς ἡλικίας τῆς γῆς.

— Κατ' ἐμέ, εἶπεν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας μετὰ τὰς καμελίνας», ὁ κόσμος ὁμοιάζει γραῖαν φιλάρεσκον ἀποκρύπτουσαν ἐπιμελῶς τὰ ἔτη της.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΣ

Ἀφιερῶται τῇ δεσποινίδι Α...

Ὅλα ἐδῶ τὰ διοικεῖ ἡ βούλησις ἡ θεία.
 Ὅρη καὶ γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ δένδρα καὶ στρουθία,
 Ἐκαστον μὲ προορισμὸν ἀείποτε γενᾶται,
 Κι' ὁ ἰδικὸς σας, νέαι μου, εἶναι νὰ ἀγαπήτε.
 Καρδία ἄνευ ἔρωτος εἶν' ἔρημος ἀμυδιῶδης.
 Κι' ἄνευ ἀγάπης ἡ ζωὴ εἶναι ζωὴ κτηνώδης.
 Δὲν εἶν' ὁ βίος τι τερπνόν, δὲν εἶναι τι ὠραῖον.
 Ἄν εἰς τὰ στήθη δὲν οὐκῆ τὸ αἶσθημα ἀκμαῖον.
 Μόνον ὁ ἔρωτος ἐνοικῶν εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας,
 Ἐψώνει τὴν διάνοιαν εἰς σφαίρας αἰθερίας.
 Καὶ καθιστᾷ τὴν ὑπαρξιν εὐδαίμονα, γλυκεῖαν,
 Ὅ ἔρωτος ὅταν μὲ ἀγνὴν προσφέρεται λατρείαν,
 Ὅταν εἰς μίαν τὰς ψυχὰς τὰς δύο συνενόη,
 Κι' ἄν δύο χεῖρα συγκολλᾷ εἰς ἓν καὶ πυρακτόνει.
 Εἶναι ὁ ἔρωτος τῆς Ἐδέμ ἡ οὐρανία γλῶσσα.
 ὦ! πόσα δύο λέξεις του δὲν λέγουσιν! ὅπως!
 Μυστηριώδης εἰς αὐτὰς ἐγκρύπτεται μαγεία,
 Καὶ λέγεις ὅτι εἶν' αὐταῖς ἡ ὄντως εὐτυχία.
 ὦ! εὐτυχὴς εἶν' ὁ ψευθεὶς τοιαύτην ἀμφοσίαν,
 Μὴ μεμιγμένην μὲ κλαυθμούς καὶ πόνους καὶ πικρίαν.
 Εἶν' εὐτυχὴς ὁ αἰσθανθεὶς τοῦ ἔρωτος τὸ σθένος,
 Καὶ ὃν ἠγάπησε θερμῶς χαρίεσσα παρθένος.

Ἐν Βέρκετ-ελ-Σάμπ, τῇ 10 Ἰεβρίου 1880.

M. I. A.

Τῇ δεσποινίδι Α. Κ...

Ἀγδόνος ὀμοιάζει ἡ φωνὴ σου ἡ ἡδέια...
 Ἵσως εἶναι νεωτέρα ἐν τῷ κόσμῳ μας Σειρήν,
 Καὶ μαγεύεις τοὺς ἀνθρώπους, ὡ νεᾶνις θεσπεσία,
 Ἀφελῶς ἀποσοδοῦσα τὴν ἀνίαν των τὴν πρῖν.
 Τῆς φωνῆς σου τῆς εὐατρόφου αἰσθανόμεθα τὸν ἦχον
 Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ὡς γλυκύτατον παλμόν,
 Ρεῖθρα νέκταρος ἐκχέεις ἄδουσα τὸν κάθε στίχον,

Ἰοδολέφαρος παρθένε, ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν.
 Ναί! μοὶ φάνεσαι θεότης εἰς τὸν κόσμον ἐνοικοῦσα
 Ἢ Ἰουστεφῆς κι' ὠραία Ἐλικωνιάς τις Μοῦσα!

—Ο—

Καὶ τὰ πλῆκτρα τοῦ κυμβάλου, ὦ νεᾶνις, ὅτε πλήσῃ
 Ἀφελῶς ἡ τρυφερά σου, ἡ κρινόλευκός σου χεῖρ,
 Ρέει τότε ἁρμονία, ἦν τινα θὰ λησμονήσῃ,
 Ὅ μὴ φέρων ἐν καρδίᾳ τῆς νεότητος τὸ πῦρ.
 Ὑστερον, τὰ πάντα στέφει καλλονὴ ἐπουρανια,
 Σωφροσύνη καὶ ἀγνότης καὶ καρδία ἀγαθὴ,
 Ὁφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦν, χροσῆ κόμη ξεκασία...
 Ὑλιστῆς ἐκείνος ὅστις ὑπὸ ταύτης δὲν θελχθῆ!

Τῇ 2 Ἀυγούστου 1871

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Ἰσμα — Ἰσμα

Λύσις τοῦ Γρίφου

Κάλλος μὲν σώματος κόσμος, ἀρετὴ δὲ
 ψυχῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς τὴν χεῖρά σου ὑπάρχει
 Εἰς τὸ σῶμά σου οὐχί.
 Εἶμαι εἰς τὴν κεφαλὴν σου,
 Κι' ὅπου εὐρεθῆ εὐχί.
 Εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μ' εὕρῃς.
 Οὐδὲ μ' ἔχει ὁ καθὼς,
 Ἀλλὰ ἂν εἰς τοὺς ἀστέρους
 Ρίψῃς βλέμμα, θὰ μ' ἴδῃς.

Ἐν Ἀγξουρίῳ Κεφαλληνίας

Π. Ε. Α.

ΓΡΙΦΟΣ.

ΡΥ

ΠΑ

ΚΑΚ

ΣΙΝ Χ

